

Η Ανάσταση του Χριστού, δική μας ανάσταση

Αγ. Συμεών ο Νέος Θεολόγος

Αδελφοί και πατέρες, ήρθε το Πάσχα, η χαρμόσυνη μέρα της Αναστάσεως του Χριστού, η αιτία κάθε ευφροσύνης και αγαλλιάσεως, που έρχεται μια φορά το χρόνο, μάλλον έρχεται καθημερινά και συνεχώς σ' εκείνους που κατανοούν το μυστικό της νόημα. Ήρθε και γέμισε τις καρδιές μας χαρά και αγαλλίαση λύνοντας τον κόπο της πάνσεπτης νηστείας και τελειοποιώντας και παρηγορώντας τις ψυχές μας.

Ας ευχαριστήσουμε λοιπόν τον Κύριο, που μάς πέρασε μέσα από το πέλαγος της νηστείας και μάς οδήγησε με ευφροσύνη στο λιμάνι της Αναστάσεώς του. Ας τον ευχαριστήσουμε και όσοι διανύσαμε τον δρόμο της νηστείας πρόθυμα, με ζέουσα προαίρεση και αγώνες για την αρετή, και όσοι υστερήσαμε από ολιγωρία και μικροψυχία, επειδή Αυτός είναι που χαρίζει γενναιόδωρα στους αγωνιστές τα στεφάνια και τους άξιους μισθούς των έργων τους και στους ασθενέστερους πάλι ως ελεήμων και φιλόνητος χαρίζει τη συγγνώμη. Γιατί βέβαια υπολογίζει πιο πολύ την προαίρεση των ψυχών μας παρά τους σωματικούς κόπους, και αναλόγως ανταποδίδει τα έπαθλα και τα χαρίσματα του Πνεύματος:

Η αναδεικνύοντας περίφημο και ένδοξο τον αγωνιστή ή αφήνοντας τον ακόμη στην αφάνεια, επειδή έχει ανάγκη από πιο επίπονη κάθαρση.

Το μυστήριο της Αναστάσεως

Ας εξετάσουμε όμως με προσοχή ποιο είναι το μυστήριο της Αναστάσεως του Χριστού και Θεού μας, που συντελείται μυστικώς σ' όσους το ποθούμε, πώς δηλαδή θάπτεται ο Χριστός μέσα μας σαν σε μνήμα και πώς ενώνεται με τις ψυχές μας και ανασταίνεται συνανασταίνοντας μαζί του κι εμάς:

Ο Χριστός και Θεός μας, αφού κρεμάσθηκε στον σταυρό, σταύρωσε επάνω σ' αυτόν την αμαρτία του κόσμου, κι αφού γεύθηκε τον θάνατο, κατέβηκε στα κατώτατα του άδη. Όπως λοιπόν τότε ανεβαίνοντας από τον άδη επέστρεψε στο άχραντο σώμα του – από το οποίο δεν αποχωρίστηκε καθόλου – κι αμέσως αναστήθηκε και μετά ανήλθε στους ουρανούς με δόξα πολλή και δύναμη, έτσι ακριβώς και τώρα, όταν εμείς εξερχόμεθα από τον κόσμο και εισερχόμεθα με την εξομοίωση των παθημάτων του Κυρίου στον τάφο της μετανοίας και της ταπεινώσεως, αυτός ο ίδιος κατεβαίνει από τους ουρανούς, εισέρχεται στο σώμα μας σαν σε τάφο, ενώνεται με τις νεκρωμένες πνευματικά ψυχές μας και τις ανασταίνει. Έτσι παρέχει την δυνατότητα σ' εκείνον που αναστήθηκε μαζί του να βλέπει την δόξα της μυστικής του αναστάσεως.

Η Ανάσταση είναι δική μας

Ανάσταση λοιπόν του Χριστού είναι η δική μας ανάσταση, των κάτω κειμένων. Γιατί πως θα αναστηθεί αυτός που ποτέ δεν έπεσε σε αμαρτία, καθώς είναι γραμμένο, ούτε αλλοιώθηκε στο ελάχιστο η δόξα του; Ή πώς θα δοξασθεί εκείνος που είναι υπερδοξασμένος και εξουσιάζει τα σύμπαντα;

Η Ανάσταση και η δόξα του Χριστού, καθώς είπαμε, είναι η δική μας δόξα. Αφ' ότου δηλαδή εκείνος οικειοποιήθηκε την ανθρώπινη φύση, όσα ενεργεί σ' εμάς, τα επιγράφει στον εαυτό του. Η ανάσταση λοιπόν της ψυχής είναι η ένωσή της με την ζωή. Όπως

ακριβώς το νεκρό σώμα δεν μπορεί να ζει, αν δεν δεχθεί μέσα του την ζωντανή ψυχή και δεν σμίξει άμικτα μ' αυτήν, έτσι και η ψυχή δεν μπορεί να ζήσει μόνη της, αν δεν ενωθεί αρρήτως κι ασυγχύτως με τον θεό, που είναι η όντως αιώνια ζωή. Είναι δηλαδή νεκρή, πριν από την εν γνώσει και οράσει και αισθήσει ένωσή της με τον Χριστό, κι ας είναι νοερή κι αθάνατη από την φύση της. Γιατί ούτε γνώση χωρίς όραση υπάρχει, ούτε όραση χωρίς αίσθηση.

Να, τι θέλω να πω. Έχουμε την όραση, και μέσα στην όραση την γνώση και την αίσθηση. Αυτά τα λέω για τα πνευματικά ζητήματα, γιατί στα σωματικά και χωρίς όραση υπάρχει αίσθηση: Ο τυφλός π.χ. αισθάνεται, όταν κτυπήσει το πόδι του στην πέτρα, ενώ ο νεκρός όχι. Αλλά στα πνευματικά θέματα, αν ο νους δεν έλθει σε θεωρία των υπέρ έννοιαν, δεν αισθάνεται την μυστική ενέργεια της χάριτος. Εκείνος λοιπόν που ισχυρίζεται ότι την αισθάνεται, προτού θεωρήσει τα υπέρ νουν και λόγον και έννοιαν, μοιάζει με τον τυφλό, που καταλαβαίνει μεν τα καλά ή τα κακά που παθαίνει, μα δεν αντιλαμβάνεται ούτε κι αυτά ακόμη που είναι μπροστά του και μπορεί να του προξενήσουν την ζωή και τον θάνατο. Γιατί τα επερχόμενα σ' αυτόν κακά ή καλά δεν τα αισθάνεται καθόλου, επειδή στερείται της οπτικής δυνάμεως και αισθήσεως, γι' αυτό, όταν σηκώνει το ραβδί για να αμυνθεί, κάποτε κτυπά τον φίλο του αντί για τον εχθρό του, που στέκεται μπροστά στα μάτια του και τον περιγελά.

Από το βιβλίο

«Αναστασιν Χριστού Θεασάμενοι»